

[Pia Kjærsgaard]

Ja, det koster 3,5 mia kr., og det har vi også påpeget i vores forslag. Vi har sat helt nøjagtige tal op for, hvad det koster, men vi har også i vores forslag påpeget, hvor vi vil spare. Der er da et enkelt punkt, jeg godt kunne nævne. Man kunne spare på ministerbilerne – det er noget helt nyt – men det vil man jo heller ikke være med til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

(Foretaget på den i forretningsordenens § 35, stk. 3, angivne måde).

Lovforslaget

forkastedes, idet 6 (FP og FD) stemte for, 158 imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Tredje behandling af lovforslag nr. L 114:

Forslag til lov om amtskommunernes overtagelse af visse statsskoler og -kursus m.v.

(Fremsat 14/3 84. Første behandling 22/3 84. Betænkning 22/5 84. Anden behandling 24/5 84).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

(Foretaget på den i forretningsordenens § 35, stk. 3, angivne måde).

Lovforslaget

vedtoges med 83 stemmer mod 81 (S, SF, VS og FP).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 88:

Forslag til folketingsbeslutning om forbedrede vilkår for kvindeforskningen.

Af Alice Faber (SF), Dorte Bennedsen (S) og Tinning (VS) m.fl.

(Fremsat 22/3 84. Første behandling 7/5 84. Betænkning 24/5 84).

Der var stillet 7 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Forhandling

Mette Groes (S):

Det er med nogen undren, vi har erfaret, at de radikale hverken kan støtte ændringsforslagene til dette beslutningsforslag eller selve forslaget.

Ændringsforslagene er formuleret som en klar imødekommelse af de indvendinger, de radikale havde mod forslaget ved dets første behandling, og som vi ved senere forhandling forstod at de ville sætte pris på at få indarbejdet i vort forslag. Det er helt uacceptabelt ud fra en almindelig kollegial betragtning her i tinget, at man hopper fra midt i en forhandling, og det er især uacceptabelt for de kvinder, som forsker rundt omkring på landets universiteter, og som har brug for denne lille, beskedne håndsrækning.

Det er sådan, at der er kvindeforskning i gang alle steder, og at den er udsultet bevillingsmæssigt. Man tager penge fra andre studier, man overflytter midlerne fra andre kasser, man ansætter undervisningsassistenter på ganske løs basis. Det er så meget mere beklageligt, som det, der arbejdes med, er særdeles godt og relevant. Der udarbejdes et materiale, der viser, hvilke barrierer kvinder står over for i det danske samfund, et materiale, der er ønsket af arbejdsmarkedsparterne til brug i på de kurser, som skal til for at få kvinderne i gang på arbejdsmarkedet, et materiale, som er ønsket af alle de undervisere, der underviser kvinder på de højere læreanstalter.

Flertallet henviser til forskningsredegørelsen og argumenterer med, at der i redegørelsen gives mulighed for at fremme forskning til gavn for ligestillingen mellem kønnene.

[Mette Groes]

Kvindeforskningen er imidlertid overhovedet ikke nævnt i redegørelsen, og der er ikke i forskerrekutteringsplanen, som der formodentlig tænkes på, gjort nogen som helst form for tilløb til en kønskvotering.

Det vedtagne radikale beslutningsforslag om fremme af ligestilling mellem kønnene er udmærket, men flertallet må da være bekendt med, at netop dette forslags ideer er indarbejdet i ændringsforslag nr. 3, og at det i øvrigt ikke vil være tilstrækkeligt til at fremme en bevillingspraksis til brug for kvindeforskning, fordi der på de højere læreanstalter simpelt hen ikke er kvinder nok til bare at komme tilnærmelsesvis op på halvdele af medlemmerne i de råd og udvalg, der skal beslutte, hvor bevillingerne skal gå hen.

Det eneste, vi beder om, er sølle 4 mill. kr. i 1985, 5,5 mill. kr. i 1986 og 7 mill. kr. i 1987. Skulle det være for meget at bede det høje ting om? Det synes jeg ikke. Det er skrald, og det er sørgeligt, at der skal gå partipolitik i så god en sag. Det er flovt, at de radikale absolut skal ødelægge denne gode lejlighed til at gøre et godt og konkret, virkelighedsnært stykke ligestillingsarbejde ved en parade, der mere end lugter af partiegoisme.

Vi vil genfremsætte forslaget i næste samling.

Alice Faber (SF):

Inden vi nu skal stemme om ændringsforslagene, vil jeg gøre opmærksom på, at de er udformet i overensstemmelse med de radikale ønsker, sådan som fru Mette Groes gav udtryk for, men på grund af ren partiegoisme stemmer de radikale altså nu imod de af dem selv formulerede forslag, og det er en ganske uacceptabel måde at samarbejde på. Det er ikke, fordi man ikke i lang tid har prøvet at få et samarbejde om dette forslag med de radikale; det har såmænd været et helt år.

Hvis dette forslag blev vedtaget, ville det betyde meget for kvinder og kvindebevægelsen i Danmark og dermed også for kvinder over det meste af kloden.

Kvindens liv og levned og kvinders gøren og laden har været usynliggjort ikke blot i Danmark, men i hele verden. Kvinders indflydelse på forskningen og dermed på, hvilke spørgsmål der stilles, og hvilke problemer der formuleres, er meget lille. Måden, problemstillingerne bliver behandlet på i forsk-

ningsverdenen og i de fleste organisationer, hvor der tages beslutninger, mangler kvinders indfaldsvinkel. Kvinder har andre oplevelser end mænd, og det er rigtigt og godt. Vi har ikke nogen drømme og forestillinger om at tro, tænke og handle som mænd, skønt nogle vil have det til at se sådan ud. Det er ikke penismisundelse, tværtimod. Vi mener, at det at være kvinde er flot og godt, derfor har vi brug for at få den kvindelige synsvinkel bragt ind i det offentlige liv. Den vil give beslutningerne flere dimensioner, og dermed vil beslutningerne blive truffet på et bredere grundlag og derfor også være bedre.

Forskningen om og af kvinder er en vigtig forudsætning for, at disse ændringer kan ske – og de skal ske. De er i gang, selv om det går langsomt, og det er ofte meget slidsomt. Hvis vi ikke får kvindelige lærere og forskere ind på de tekniske uddannelser og flere kvinder ind i de typiske mandeområder, kommer der ingen nyrekuttering af piger i disse uddannelser.

Mange forsøg har vist, at det kan betale sig at gøre en indsats ved at sætte ekstra ressourcer ind på at ændre kønsrollemønstrene. Flertallet er enigt i intentionerne, men vil ikke gøre nogen ekstra indsats her i folketinget. De kvindelige folketingsmedlemmer ved, at de skal gøre en ekstra indsats for at klare sig på lige fod med de mandlige folketingsmedlemmer. De ved, hvor meget det koster privat, og alligevel finder de ikke, at det har været relevant at tage kampen op i deres egne grupper for at få den sjat penge, der skulle til for at give kvindeforskere og kvindelige forskere en ekstra håndsækning. Hvorfor var der så mange til Pål Dahlerups doktordisputats? Fordi kvinder tørster efter at lære noget nyt om andre kvinder og andre kvinders synsvinkler gennem kvindelige forskeres øjne, ikke mindst på et andet plan end det, damebladene giver os.

Derfor er det katastrofalt kedeligt for kvinderne i folketinget, at man ikke har kunnet blive enige om at give de kvindelige forskere den håndsækning, som vi kvinder, der er her i folketinget, har utrolig meget brug for.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det, der kalder mig herop, er indlæggene fra fru Mette Groes og fra fru Alice Faber.

[Birthe Rønn Hornbech]

Nu skulle forhandlingen om dette beslutningsforslag jo ikke udvikle sig til en principiel diskussion om, hvem der har monopol på ligestillingen, om det er S og SF eller det er regeringspartierne, og derfor er det mig magtpåliggende at sige, som det også er nævnt i flertallets betækningsbidrag, at vi naturligvis er tilhængere af ligestilling. Vi er tilhængere af, at kvindelige forskere, i det omfang der er sådanne, får muligheder på lige fod med mændene, men vi mener ikke, at dette beslutningsforslag kan fremme ligestillingen mellem kønnene. Vi mener, at beslutningsforslaget er for firkantet, det er i virkeligheden med til at låse kvinder fast som noget særligt. Vi mener, vi i højere grad skal tilstræbe at få de kvindelige forskere integreret i forskningen som sådan. Kvinder skal ikke være noget særligt.

Jeg forstår også, at undervisningsministeren ser positivt på det principielle. Det kan vi se af nogle svar, vi har fået på nogle spørgsmål, der er stillet i forskningsudvalget, så fru Alice Faber og fru Mette Groes behøver ikke at være bange for flertallets sindelag, som det også fremgår af betækningsbidraget.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg er naturligvis enig med såvel fru Mette Groes som fru Alice Faber i, at den særlige kvindelige synsvinkel skal ind i det arbejde, vi laver herinde, og jeg skal som kommentar henvise til dels vore indlæg ved første behandling, dels den flertalsudtalelse, der er afgivet, og hvori vi siger, at vi er enige i det, der står deri, men vi finder bare ikke, at dette forslag er den rigtige måde at gøre det på. Så enkelt ligger det. Vi synes simpelt hen ikke, at dette forslag er den rigtige måde at gøre tingene på.

Når derfor fru Alice Faber siger – det skal være min afsluttende bemærkning – at hun beklager, at vi ikke har taget kampen op i egne grupper, så er det en fordrejning af tingene. Vi er klart kommet med en indstilling fra vores gruppe, hvori vi har sagt, at vi ikke mener, vi skal gå ind for dette forslag, og derfor var der ingen kamp at tage op.

Tinning (VS):

Fru Mette Groes havde en bemærkning om, at det ud fra en almindelig kollegial be-

tragtning er ganske uacceptabelt at hoppe fra midt i en forhandling. Det forekommer mig at være en lidt forældet synsvinkel. Jeg er for længst holdt op med at betragte det radikale venstres opførsel ud fra almindelige kollegiale betragtninger. Det kan højst føre til nærmest grænseløse misforståelser. Det seneste eksempel har vel været hr. Bernhard Baunsgaards opvisning heroppe i dag. Derfor mener jeg, det er nødvendigt at se på, hvad det egentlig er for en forklaring, fru Lone Dybkjær i det her tilfælde kommer med, når hun siger: vi er i det radikale venstre ganske enige i intentionerne med forslaget, men det er ikke den rigtige måde at gøre det på, og derfor stemmer vi imod.

I den betænkning, som fru Lone Dybkjær refererede til, er der, så vidt jeg kan se, anført to grunde til, at det radikale venstre ikke vil være med til at stemme for ændringsforslag, der efter sigende ganske svarer til det radikale venstres egen holdning.

Den ene grund er, at der ikke er defineret noget mål med den kvindeforskning, der søges tilgodeset. Jeg kunne godt tænke mig at få fru Lone Dybkjær til at fortælle mig to ting. Den ene er: hvad er det for et mål, der skulle stå noget om? Den anden er: støtter det radikale venstre kun forskning, for så vidt der er et veldefineret mål med denne forskning? Hvad er det for et? Normalt kan vi blive enige om, at forskning skal tjene til udvidelse af vores viden og erkendelse osv., men jeg vil godt vide: er det bare det, der skal stå? For så skriver vi det gerne. Og hvis det ikke er det, hvad er det så for et mål med kvindeforskningen, som fru Lone Dybkjær godt vil have nedskrevet her?

Det andet er sådan en eller anden aldeles uforpligtende kludderbemærkning om, at kvindeforskning fremstår isoleret. Ja, jo, bøh, ikke sandt? Altså fru Lone Dybkjær siger: vi er enige i, at der er nogle særlige kvindelige synsvinkler, som skal bringes ind i folketingsarbejdet. De skal formentlig også bringes ind i forskningsarbejdet, og så kunne jeg da godt tænke mig at få at vide, hvad det er for en isolation, man ikke kan lide.

Det, der vel er den egentlige kerne i det her, tror jeg at fru Birthe Rønn Hornbech kom betydelig tættere på ved at sige: vi går jo også ind for ligestilling. Ja men, fru Birthe Rønn Hornbech, ligestilling er temmelig mange forskellige ting. Enhver, der kender

[Tinning]

lidt til kvindebevægelsens historie, vil vide, at der meget tidligt var forskellige opfattelser af målet med kvindefrigørelseskampen og også af, hvad ligestilling er for noget. Er det det med, at alle kan få et arbejde? Er det det med, at kvinderne kan få lov til at gøre det samme som mændene? Eller er det den lighed, der består i, at alle mennesker, mænd som kvinder, får lov til at udfolde sig på egne betingelser og tilgodese egne værdier? Det er en helt anden ligestilling, og den handler netop ikke om, at man godt vil have lov til at gøre det samme, men at man vil have lov til at leve i frihed på egne betingelser og med egne værdier. Og det er selvfølgelig noget, som fru Birthe Rønn Hornbech aldrig kunne finde på at støtte, anderledes end måske i ord eller på et stykke papir.

Det vigtigste er ikke fru Birthe Rønn Hornbech; der sker alligevel ingen ændringer dér. Det, der er afgørende, mener jeg stadig er fru Lone Dybkjær, og jeg kunne godt tænke mig at vide: er det virkelig fru Lone Dybkjærs hensigt, at vi skal tage på ferie med det her sniksnak om, at der ikke er defineret noget mål for kvindeforskning, og at dette forslag skal nedstemmes? Kan vi ikke få – det synes jeg i hvert fald ville være rart – en forklaring på, hvad det er for et mål, der skal stå noget om? Så kunne vi eventuelt overveje at erklære vores tilslutning.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det er fuldstændig rigtigt, som hr. Tinning siger det. Ved ligestilling forstås, at man har de samme udfoldelsesmuligheder, at man har de samme vilkår, men det betyder ikke, at kvinderne skal tvinges ind i et ganske bestemt mønster eller en ganske bestemt politisk opfattelse.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Vil fru Birthe Rønn Hornbech være så venlig at fortælle mig, hvordan det her beslutningsforslag tvinger kvinder ind i et ganske bestemt mønster og/eller tvinger kvinder til at antage en ganske bestemt politisk opfattelse?

Mette Groes (S):

Jeg vil godt sige til fru Birthe Rønn Hornbech, når hun snakker om, at kvinderne ikke skal låses fast som noget særligt, at kvinder er jo noget særligt, og dette forslag er netop kommet frem for at støtte forskningen i kvindernes særlige egenskaber, særlige problemer. Det, vi vil med det, er at fremskaffe viden om de ting, og jeg kan derfor ikke forstå, at fru Birthe Rønn Hornbech ikke kan lade sin positive holdning til kvindeforskningen udmønte i en praktisk håndsrækning, som har noget med kroner og øre at gøre, for det er jo det, der skiller – den lille bitte bevilling, der er tale om. Det er den, flertallet ikke vil gå med til.

Så vil jeg godt sige til fru Lone Dybkjær, der henviser til de bemærkninger, som de radikale kom med under første behandling, at det, jeg gjorde vrøvl over, da jeg klagede over de radikales ukollegiale holdning, var, at efter første behandling havde vi en forhandling med de radikale, og da fik vi indtryk af, at vi kunne nå frem til et resultat, der kunne bære et flertal igennem. Straks efter denne forhandling sprang de radikale fra, og hvis man vil regnes for at være et parti, som går ind for ligestilling, er det ikke en måde at opføre sig på, når det skal udmøntes i konkret handling.

Alice Faber (SF):

Fru Birthe Rønn Hornbech giver udtryk for nogle gode meninger om kvinders ligestilling, men det er bare ikke tilstrækkeligt. Hvis vi skal ændre noget ved kønsrollemønstret, skal der penge bagved også, og det er det, vi beklager så forfærdelig meget at de kvindelige folketingsmedlemmer ikke vil være med til at støtte.

Fru Lone Dybkjær gav udtryk for, at der havde været en kamp i den radikale gruppe. Ja, jeg forstod, at der havde været en kamp med fru Lone Dybkjær, og fru Lone Dybkjær gav udtryk over for mig bagefter for, at der var identitetsproblemer, hvis vi skulle lave så store ændringer, at de radikale kunne acceptere det.

Det er det rene sludder. Der er overhovedet ikke tale om, at der kan være identitetsproblemer med et beslutningsforslag, og specielt ikke, hvis det er sådan, at de, der har fremsat forslaget, kan acceptere det. Det var en afledningsmanøvre fra fru Lone Dybkjærs

[Alice Faber]

side, for at hun kunne fremsætte sit eget forslag i næste samling og få sit navn på. Jeg synes ikke, fru Lone Dybkjær kan være det bekendt over for kvindeforskningen.

Lone Dybkjær (RV):

Til fru Mette Groes vil jeg gerne sige, at jeg ikke har deltaget personligt i de forhandlinger og derfor ikke skal gå nærmere ind på, hvordan selve forhandlingsforløbet har været. Jeg synes, man kan diskutere, om det er rigtigt at trække det frem her, men jeg vil så i hvert fald gerne sige, at med min erfaring med fru Mette Groes og fru Mette Groes' deltagelse i forhandlingsforløb har jeg ikke nogen tillid til, hvad fru Mette Groes siger her fra talerstolen.

Hr. Tinning spurgte, hvad målsætningen for ligestilling skulle være, og hvad det var, det radikale venstre mente med det. Jeg synes sådan set, at hr. Tinning formulerede det meget smukt selv, nemlig i det tredje forslag. Han sagde, at målet er, at de enkelte mennesker får lov til at udfolde sig på egne værdier og egne præmisser. Det kan jeg fuldstændigt tilslutte mig. Det mener jeg må være målsætningen for ligestilling, og jeg kunne ikke have formuleret det bedre selv.

Så kan man diskutere, hvad målsætningen for kvindeforskningen skal være. Jeg tror dog ikke, jeg skal gå ind i en lang målsætningsdebat her, men det, jeg mener er problemet med forslaget, er, at man sætter sig ned og laver det isoleret. De, der har deltaget i forskningsudvalget, vil vide, at det var præcis de samme synspunkter, jeg havde, dengang vi havde nogle kvindelige forskere fremme. Jeg siger, at det ikke hjælper, at man blot synliggør kvinderne gennem historien og så samtidig sikrer sig, at hele det teknologiske tog kører forbi alle kvinder. Derfor mener jeg, at en grundlæggende målsætning for det arbejde, vi skal udføre inden for dette område, er at inddrage kvinderne på lige fod i det generelle arbejde, og det tror jeg ikke dette forslag vil fremme; derfor stemmer vi imod det.

(Kort bemærkning).

Mette Groes (S):

Det er jo sådan, at hvis man vil forhindre en god idé i at blive gennemført, skal man bare gøre problemet større.

Vi har en lille gruppe kvindeforskere, som arbejder rundt omkring på landets universiteter. De trænger til hjælp nu for at kunne overleve. Vi vil gerne støtte, at deres arbejde bliver videreført.

Så gør man det fra de radikales side, at man siger: ja men så lille er problemet ikke, det er meget, meget større. Der er nemlig ikke ligelig repræsentation i råd og nævn inden for undervisningssektoren. Der er heller ikke en egentlig planlægning af den samlede forskning inden for hele sektoren. Nej, bevar mig vel, det er der ikke, men skulle vi dog ikke kunne vedtage dette lille bitte forslag uden at kræve af os selv, at vi samtidig løser hele Danmarks forskningsproblem? Selvfølgelig kan vi det, hvis vi vil.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg er nødt til at sige til fru Lone Dybkjær, at de forklaringer, vi her får, simpelt hen er rent hr. Bernhard Baunsgaard. (*Munterhed*). Det, vi får at vide, er, at det radikale venstre godt vil være med til at sikre kvindernes deltagelse i forskningslivet på lige vilkår. Ja men det er jo fuldstændig banalt. Det, hele forslaget handler om, er, at kvindernes deltagelse på lige vilkår forudsætter særlig støtte. Kvinderne deltager ikke på lige vilkår i dag, kan ikke deltage på lige vilkår og skal derfor have særlig støtte, og det får de ikke.

Så siger fru Lone Dybkjær: det er mindst lige så vigtigt med det teknologiske tog, der skal kvinderne også med. Ja men det radikale venstre har stemt for et teknologisk grundforskningsprogram i finansudvalget, hvor der ikke er så meget som ét ord om humanistisk grundforskning, og det er dog ellers et led, som burde være vigtigt, også når man snakker om, at alle skal med på det teknologiske tog. Det radikale venstre har stemt for sådan et teknologisk grundforskningsprogram, som der heller ikke er noget om særlig sikring af kvindeforskningssynsvinkler i. Det kunne man da have sørget for, hvis det var så vigtigt at få det ind i den sammenhæng.

Det radikale venstre støtter en rekrutteringsplan, som undervisningsministeren hævder er til gavn for kvinderne. Ja men der findes masser af kvinder, som på prent har fortalt undervisningsministeren, at de ikke kan

[Tinning]

lide planen, de mener, den er dårlig for kvinder. Det generer selvfølgelig ikke undervisningsministeren, det ved vi, for hvis han mener, det gavner kvinder, så gavner det kvinder, men at det radikale venstre også støtter den alligevel, overgår min forstand.

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

I spørgsmålet om ligestilling mellem mænd og kvinder vil jeg tillade mig at citere præsident Lincoln. Han sagde: »Jeg forstår ikke den diskussion om ligestilling mellem kvinde og mand. Kvinden har altid været manden langt overlegen.«

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1

vedtoges med 85 stemmer mod 77.

Ændringsforslag nr. 2-7

vedtoges uden afstemning.

Forslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning

forkastedes, idet 75 (S, SF og VS) stemte for, 87 imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 114:

Forslag til folketingsbeslutning om et 10 punkts program for voksenundervisning og folkeoplysning.

Af Ole Vig Jensen (RV) m.fl.

(Fremsat 4/4 84. Første behandling 13/4 84. Betænkning 28/5 84).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jytte Andersen (S):

Tynd sminke og camouflage over en asoci- al nedskæringspolitik er, hvad der er tilbage af det radikale 10 punkts program. Indtil i mandags var der flertal for en massiv oppri- oritering af voksenuddannelserne med et al- ment og bredt sigte, primært for de korttids- uddannede. Dette flertal ønskede de radikale ikke at gøre brug af. I mandags indgik hr. Ole Vig Jensen en forpjuket aftale med re- geringen, en aftale, som mere præcist kan betegnes som endnu et eksempel på de radi- kales fuldstændige underkastelse sig den bor- gerlige regering. Fondsloven, ungdomspolitik og kvindeforskning er andre eksempler på de radikales udsalg, ja, jeg vil næsten kalde det ophørsudsalg.

Det radikale venstre har lagt stemmer til nedskæringer på næsten 500 mill. kr. på vok- senuddannelsesområdet. Det har som be- kendt lagt stemmer til en privatisering af fi- nansieringen af arbejdsmarkedsuddannelser- ne. Alligevel fremsatte det radikale venstre sit forslag om en voksenuddannelsesreform, og vi troede faktisk på, at det radikale ven- stre mente dette forslag alvorligt. Men jeg vil gerne sige til hr. Ole Vig Jensen: man kan ikke skabe uddannelsesreformer for korttids- uddannede med lyrik alene. Hvis vi skal tro på de radikale, må vi se politisk vilje. Poli- tisk vilje betyder i denne sammenhæng bevil- linger og tidsrammer. Den politiske vilje har været pinagtigt svag. Det politiske flertal for en ordentlig reform ville de radikale ikke gøre brug af, den borgerlige omklamring var for stærk.

Socialdemokratiet stillede 4 betingelser for sin medvirken: faste tidsrammer, bevillinger, præcisering af længodtgørelse og principiel tilkendegivelse af, at voksenuddannelse er et offentligt anliggende. Disse 4 krav kunne ændre lyrikken og de gode intentioner til den nødvendige håndsrækning for de mange korttidsuddannede. Disse 4 krav ville sikre ret til frihed, ret til længodtgørelse, ret til at vende tilbage efter endt uddannelse og ret til at vælge uddannelse, men dem kunne de ra- dikale ikke imødekomme, de blev ved lyrik- ken.

De radikale har solgt en god sag for et løfte fra regeringen om, at den er indstillet på at ville forhandle inden for budgetram-